

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

Η ΠΡΩΤΗ ΙΝΔΗ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ

Η ώραία Ποκαχόντα, η κέρη του Ίνδου φυλάρχου. Μακριά απ' τον πολιτισμένο κόσμο. Η επίδρομη των λευκών. Οι Ίνδοι εκδικούνται. Η σύλληψις του αρχηγού των Άγγλων τυχοδιωκτών και η καταδίχη του σε θάνατο. Πώς τον έσωσε η Ποκαχόντα. Ένας φλογερός έρωτας. Άπιστευτες περιπέτειες, κτλ. κτλ.

Ιστορία της Ίνδης Ποκαχόντα, που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω, είνε αληθινή ως τις τελευταίες της λεπτομέρειες, αν και ποιεί παράγωγα με παραμύθι.

Η ώραία λοιπόν Ποκαχόντα γεννήθηκε κατά το 1594 κ' ήταν κόρη ενός πανισχύρου ερυθροδέριμου φυλάρχου, που έζησιν είχε τριάντα φυλές γενναίων και πολεμοχαρών Ίνδων. Ο Ποκαχάταν —έτσι λεγόταν ο πατέρας της νέας— είχε πρωτεύουσα την ίδια πολιτεία που πήρε αργότερα απ' τους λευκούς τ' όνομα Βιργινία κ' έγινε μα' απ' τις μεγαλύτερες πόλεις της Αμερικής. Οι Ίνδοι υπήκοοι του ζούσανε σαν ελεύθερα πουλιά. Άγνωστον τί συνέβαινε παραξέω απ' τ' άσυνόρα τους κ' αν πέρα απ' τη θάλασσα που περιέβαλε την

ήπειρό τους, υπήρχαν και άλλοι κόσμοι, κατοικημένοι από ανθρώπους. Ήσαν άγνωστοι κ' εύτιστοιμένοι.

Όστόσο, μα' μέρα —η Ποκαχόντα είχε συμπληρώσει τότε το δωδέκατο έτος της ηλικίας της— παράξενες κ' άπιστευτες διαδόσεις άρχισαν να κυκλοφορούν στο βασίλειο του Ποκαχάταν, σκορπίζοντας τον τρόμο και την κατάπληξη στην ψυχή των άρελών εκείνων Ίνδων. Μερικοί Ίνδοι άνευχόσανε, ότι τεράστια κινούμενα βουνά φάνηχαν στον ποταμό, που είχε το ίδιο όνομα με τον φυλάρχό τους. Κ' από τ' άβυσσα αυτά —που δεν ήσαν τίποτ' άλλο παρά... καράβια— κάτι περίεργοι άνθρωποι, με όμοιο πρόσωπο, έβγαναν και αποτιβαζόντουσαν στις άκροστομαές. Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν ντυμένοι σαν θεοί, Μπαρούσανε να κάνουν τ' όπαν και είχαν τή δύναμη να σκοτώσουν στη στιγμή ένα θηρίο.

Καταλαβαίνετε τώρα τι άλλοφορσύνη κατέλαβε τους ερυθροδέριμους, όταν άκουσαν ό' αυτά. Κ' ενώ η γυναίκας της φυλής οδύρονταν και τραβούσανε τα μάλλια τους από άπελπισία για τή μεγάλη συμφωρία που τους βρήκε, η Ποκαχόντα ένοιωσε μέσα της όχι τρόμο, άλλ' άκατανίκητη περιέργεια να ιδή τ' άμυθικά αυτά όντα. Και δεν άργησε να τής παρουσιασθή η κατάλληλη ευκαιρία.

***

Οι παράξενοι θεοί που έφθαν τ' όση άναστάσιω στους άμέμινους υπήκοους του Ποκαχάταν, ήσαν άπλούστατα μερικοί Άγγλοι τυχοδιώκτες, που αποβιβάστηκαν σ' εκείνα τ' άμυθα, λίγο καιρό ύστερ' απ' τήν άνακάλυψη της Αμερικής, με τήν έλπίδα να πλουτίσουν εις βάρος των άρελών ιθαγενών. Έπ' κεφαλής των ήσαν ένας Τζών Σμιθ, Άγγλος λοχαγός, ο Τζών Σμιθ.

Στην άρχή, η έπαχειρήσις των Εύρωπαιών τυχοδιωκτών στο βασίλειο του Ποκαχάταν πήγαιναν πολ' καλά. Οι Ίνδοι, τρομοκρατημένοι από τους ξένους, δεν τολμούσανε να τους φέρουν τήν παραμικρή αντίστασι. Τους έδιναν με προθυμία, ότι τους ζητούσανε —γιατί ήξεραν πως αν δεν τ' έδιναν, θα τους τ' έπαρωναν διά της βίας. Ήρθε όμως μα' ήμερα, που οι ερυθροδέριμοι επαναστάτησαν κατά της πλεονεξίας και της θηριωδίας των λευκών. Έπετέθησαν τότε εναντίον τους με τήν όρημ' των άγανακτισμένων σκλάβων. Και οι Άγγλοι τυχοδιώκτες αναγκάστηκαν να άπισθοχωρήσουν, να μωπύν στα καράβια τους και να φύγουν, άφίνοντας στο πεδίο της μάχης τον άρχηγό τους.

Οι ερυθροδέριμοι μετέφεραν τότε με άλλαγαμους χαράς τον αιχμάλωτό τους στην πρωτεύου-

σα της περιφερείας των. Ο Τζών Σμιθ ήξερε πως δεν του έμεινε καμιά έλπίς σωτηρίας. Όστόσο, φάνηκε άνδρας ως τήν τελευταία στιγμή. Άκούσε με περιφρονητικό χαμόγελο τον φυλάρχο Ποκαχάταν κ' άπαγγέλη ό ίδιος τήν θανατική καταδίχη : ο όμοιοπρόσωπος καταδικάστηκε να του συντρίψουν τ' κεφάλι μ' ένα ρόπαλο.

Μεταξύ όμως των παρισταμένων στο δικαστήριο, ήσαν και η Ποκαχόντα. Και τ' ό περιεργό είνε, ότι η ήμαγρία εκείνη παιδούλα ζήταζε τον επιζώντινο ξένο με βλέμματα γεμάτα λατρεία και θαυμασμό. Δεν ένοιωσε κανένα μίσος εναντίον του άνθρώπου εκείνου. που σκόρπισε τον τρόμο σ' όλη τήν περιφέρειά. Η άφρονητική όμορφιά του Τζών Σμιθ τήν είχε μαγνήτισει, ύπνωτίσει. Πούδς μπορεί να ξέρη τί συνέβη στην καρδιά της ερυθροδέριμης αυτής ! Τ' γεγονός είνε, πως η Ποκαχόντα ένοιωσε άπειρη συμπάθεια για τον όμοιοπρόσωπο έχθρο της φυλής της.

Σέ λίγο, άρχισαν να χτυπούν τ' άτύπασα, άργα κ' έπαβλητικά. Οι καλύτεροι πολεμιστά της φυλής χόρευαν τ' ό χορό του θανάτου. Οι Ίνδοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σχημάτισαν έναν τεράστιο κύκλο γύρω απ' τον Τζών Σμιθ, ο όποιος περιέμενε τ' τέλος του με στοιχή άπάθεια. Τόν είχαν ξεπαλώσει καταγής, άφου τόν έδεσαν σφιχτά χειροπόδαρα. Η τελευταία του στιγμή πλησίαζε...

Όταν τελείωσε ο χορός, έγινε βαθεία σιωπή. Μερικοί Ίνδοι πήρσασαν τότε τον Άγγλο, έχοντας σηκωμένα τ' όρπαλά τους, έτοιμοι να του συντρίψουν τ' κεφάλι. Ξαφνικά όμως συνέβη κάτι τ' έντελως άπροσδόκητο. Η Ποκαχόντα έτρεξε κοντά στο Σμιθ, έπεσε πάνω του και τόν σκέπασε με τ' όσμμα της. Οι ερυθροδέριμοι δεν τόλμησαν να χτυπήσουν έναν άνθρωπο που τόν προστατεύει μα' παρθένα. Θεώρησαν μάλλον τή χειρονομία της Ποκαχόντας ως άπόδειξη πως οι θεοί των δεν ήθελαν να θανατηθή ο λευκός εκείνος. Τόν έλυσαν λοιπόν και τόν παρουσίασαν στον Ποκαχάταν, ο όποιος αναγκάστηκε να τόν περιποιηθή και να τόν φιλοξενήση με μεγάλες τιμές !

Ύστερ' από λίγο καιρό, ο Τζών Σμιθ άρέθηκε ελεύθερος, άφου έλαβε μάλλον απ' τον Ίνδο φυλάρχο —χάρις στις ένέργειες της Ποκαχόντας— τήν άδεια να εγκαταστήση λευκούς άποίκους στην περιφέρεια, υπό τόν όρο να μη βλάπτουν τους ιθαγενείς. Ο Άγγλος λοχαγός άποχωρήτησε με συγκίνηση τήν ώραία Ίνδη που τού έσωσε τή ζωή. Μα' κ' εκείνης η λύτη ήσαν μεγάλη, έπειδή αποχωριζότανε τον άνδρα που αγαπούσε.

Μετ' παρέλευσι ενός περίπου χρόνου, μα' άρκετά μεγάλη άποικία λευκών είχε εγκατασταθει στα μέρη εκείνα. Η Ποκαχόντα τους βοηθούσε όσο μπορούσε, στέλλοντας σ' αυτούς τρόφιμα και δίνοντας τους χρήσιμες οδηγίες. Όστόσο, οι λευκοί δεν μπορούσαν να περιπειλούν τ' άσπρακτικά τους ένστικτα. Άρχισαν και πάλι να ληστεύουν και να δολοφονούν τους ιθαγενείς. Οι ερυθροδέριμοι, άγανακτισμένοι πειά εναντίον της προδοτικής στάσεως των όχθρών προσώπων, άπόφασαν να τους έπιτεθούν μα' νύχτα και να τους έξολοθρεύσουν.

Η Ποκαχόντα όμως, πληροφρήθηκε τ' σγέδιά τους αυτά και φοβήθηκε μήπως πάθει τίποτ' ο άγαπημένος της. Και τήν παραμονή άκριβώς της επιθέσεως, έκανε τρεές ώρες όρμιο, τή νύχτα, μέσα στο δάσος και πήγε να βρή τον Σμιθ για να τού άνακοινώση τί κίνδυνος άπειλούσε τήν άποικία του. Κατόπιν ξαναγύρησε στην κλύδα της, παρά τις προσπάθειες του λοχαγού να τήν κρατήση κον-

Η ώραία Ίνδη Ποκαχόντα. (Σκίτσο του Στάαλ, από παλιά άμερικανική χαλκογραφία).

τά του.

"Όταν οι Ίνδοι έφτασαν στην άκτοια των λευκών, βρήκαν τις καταστροφές των άδειες. Τα όπλα πρόσωπα είχαν φύγει έντομα-ταξιά! Οι ενοχώδεμοι όμως δεν άργησαν να καταλάβουν τότε, ότι η Ποζαχόντα τους είχε προδώσει, κι άρχισαν να βρίζουν λιγάκι περίεργα τη σιπιλάβια της κόρης του άρχηγού τον για ένα έχθρο της φύλης τους. 'Ο Ποζαχάτν, φοβούμενος μήπως ή όργη των άνη-κόων Ξεσάσις — και δίκαμα — στην κόρη του, φρόντισε να την στεί-λη στο Ζοπαζάβ, τον άρχηγό μιας άλλης περιφερείας.

***

"Έκει, συνάντησε μία μέρα την Ποζαχόντα ό κατεπών 'Αργάι, ό όποιος παρέλασε τον ποταμό Ποζαχάτν, κάνοντας άναλλαγή δια-φύρον ειδών με τους Ίθαγενείς. 'Ο εφοπλισός αυτός τυχ άφωκτες γάεφτηκε τότε να ζήσει την Ποζαχόντα και να την κρατήσει θύαρο, για να είνε βέβαιος πως δεν θα του έκαναν κανένα κακό οι Ίθαγε-νείς. 'Επειδή όμως αυτό ήταν κάπως δύσκολο, ό ποιηρός τυχοδιώ-κτης έπεισε τον Ζοπαζάβ, τον φάλακα της κόρης, να του την πα-ραχωρήσει αντί... μιας ζάκωνης ζήτας!...

"Όταν τού έιαθε αυτό ό πατέρας της νέας, προσέφερε στον 'Αρ-γάι διαζώα μετρα στάρι, για να του έπιστρέψει την κόρη του. 'Ο κατεπώνος όμως δεν δέχτηκε την προσφορά αυτή. Κ' έξακολουθούσε να κρατάει αιχμάλωτο την Ποζαχόντα. Στο μεταξύ, μαθεύθηκε πως ό λοχαγός Σιιδ τραυματίστηκε σοβαρά από μία τυχαία έκπυροσω-τήρια κι ότι τον μετέφεραν στο Λονδίνο, όπου και πέθανε. 'Η ειδη-σις δεν ήταν άκριβής, μα ή Ποζαχόντα έλλαψε πικρά τον παλιό της φίλο.

Μία μέρα, έπορεύθηκε τον 'Αργάι ένας 'Αγγίλος άξιωματικός, ό Θωμαζ Ρόιερ. 'Η όμορφιά, ή καλότητα και ή έξυπνάδα της Ποζαχόντας του έκαναν έν-τύπωση. Κατόρθωσε λοιπόν, με κατάλληλη δι-δασκαλία, να την κάνει χριστιανή και να τη βαπτίσει με τ' όνομα Ρεβέζκα.

'Ο Θωμαζ Ρόιερ, τρελάι έρωτευμένος με την Ποζαχόντα-Ρεβέζκα, την στεφανώθηκε άρ-γότερα και την πήρε μαζί του στο Λονδίνο. Φαντάζεστε τώρα τι έντύπωση έκανε στα σα-λόνια της πρωτεύουσας ή εμφάνισις της 'Ιν-δης αυτής, κόρης ενός άγιου βασιλέως και ή δραματική ιστορία της ζωής της. Κι αυτός ά-νόμια ό βασιλεύς της 'Αγγίλιας ζήτησε να του την παρουσιάσουν.

"Έξαφνα μία μέρα, ή Ποζαχόντα-Ρεβέζκα συναντήθηκε σ' ένα σαλόνι με τον λοχαγό Σιιδ κι' έννοιωσε πάλι να ξαναγεννιέται στην καρδιά της όλη ή αγάπη της για τον άνηθοπο αυτόν. Μα ήταν πια παντοειμένη. Κι' επειδή της ήταν αδύνατο να μείνει στο Λονδίνο, κοντά στον Σιιδ, παρακά-λεσε τον σύζυγό της να της έαφίξει να ξαναγεννηθεί για λίγο καιρό στην πατρίδα της, γιατί νοσάλλησε τον τόπο που γεννήθηκε.

'Ο σύζυγός της της έδωσε, άνύποκτος, την άδεια. Μα δεν ξανάθε τη γυναίκα του.

'Η Ποζαχόντα πέθανε, χριστιανή πάντα, από μαρτυριό στην κα-λύβα του πατέρα της, σέ ηλικία 22 μόλις έτών, θύμα της μεγάλης, αιωπηλής αγάπης της προς τον Σιιδ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

"Ένας δικηγόρος ύπερασπίστηκε στο δικαστήριο τον πελάτη του. —'Ο πελάτης μου, κύριε πρόεδρε, είνε ένας χωριάτης, ένας ά-ξεστος και κοιτός άνθρωπος κι' ό,τι έκαμε, δεν τό έκαμε από κακία. —Βέβαια, κύριε πρόεδρε. Θα κατάλαβε ότι είμαι κοιτός... από τό δικηγόφο που διάλεξα!...

***

'Ε κ ε ι ν ο ς.—Τό όφαιό σου πρόσωπο είνε για μένα τό βιβλίο της ζωής, τό Εύαγγελιό μου. Σου τ' όραζώομαι.

'Ε κ ε ι ν η.—'Αλλά ό όρωος σου δεν έχει καμιά άξία, άν δεν...φιλήσεις τό «Εύαγγέλιο»!...

***

— Γιατί ύπογράφεις : «Λημήτιος» κι' όχι «Λημή-τριος»; —'Έτσι είνε τ' όνομά μου. 'Ο νουνός που με βά-φτισε ήταν πολύ κοσμικός κι' έτρωγε τό «φ»!...

***

Στό τραύμα. —Είδες αυτόν τον εισπράκτορα που σε κυττούσε σάν να μην είχες πληρώσει εισιτήριο; —Ναι, αλλά κι' εγώ τον κυττούσα... σάν να είχα πληρώσει!...

ΑΡ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο βασιλεύς Λεοπόλδος κι' ή δυε 'Αμερικανίδες. Πώς έπαι-ξε τον ρέλο του κηπουρού. 'Ο Πριέ κι' ό λωποδύτης. «'Γα λεπτά σου ή τή ζωή σου!». «Πάρτα!». 'Η άταραξία του με-γάλου σοφού. 'Η καταγωγή του Καστελλάν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Για τον βασιλέα του Βελγίου Λεοπόλδο διηγούνται τό έξής νό-στιμο ανέκδοτο :

'Ο Λεοπόλδος, τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε στον ό-ρειό πύργο Λάρεν, τον όποιο οι άτέραντοι κήρτοι ήσαν περιήρημοι σ' όλον τον κόσμο. Σ' ώρισμένη μάλιστα έποχή του έτους, ό βα-σιλεύς έδινε στον πύργο αυτόν έπίσημο χορό, στον όποιο συγκεν-τρωνόταν όλη ή άριστοκρατία και ή διπλωματία του Βελγίου.

Τις παραμονές λοιπόν μιας τέτοιας χορευσεπείρας, ό Λεοπόλ-δος έτιχε να περπατή μόνος κοντά στην πύλη του κήπου του, όταν δυο κομψές κι' ώραιές 'Αμερικανίδες περιηγήτριες τον έπλησίασαν κι' επειδή δεν τον έγνώριζαν, φρεσιάζ, του είπαν :

—'Έχετε την καλωσύνη, κύριε, να μας οδηγήσετε να ιδούμε τό άξιοθέατο μέρη του κήπου;

— Πολύ ευχαριστός, απάντησε πρόθυμα ό Λεοπόλδος. 'Ορίστε. Περνάτε...

Και ανέλαβε να οδηγηση μέσα στον κήπο τις δυο 'Αμερικανί-δες, ή όποιες, νομιζονιάς τον για κηπουρό, άρχισαν να του υποβάλ-λουν χίλιες-δυό ερωτήσεις. Σε λίγο μάλιστα έγιναν τοιμηρότερες και με μεγάλη περιέργεια τον ρωτούσαν για την ιδιαίτερη ζωή του βασιλέως, για τό σκάνδαλό του, για τις ιδιοτροπίες του.

Σε κάποια στιγμή, συνάντησαν και τον αντάραχη, κομψα Ουίττε-μόντ, τον όποιο ό Λεοπόλδος ευχαίρεθηκε πρώτος, βγάζοντας ευσε-βάστως τό καπέλο του. 'Ο αντάραχος έμεινε κατάπληκτος στην άρχη, ύστερα όμως κατά-λαβε τί συνέβαινε και αντίμαρφησε με χα-μόγελο, κρατώντας καλά τό όφλο του.

—'Εξοχώτατε, τού είπε ό Λεοπόλδος, έ-λαβα την τόλμη να οδηγησης τις ευγενέστα-τες αυτές κυρίες να ιδούν τον κήπο. 'Αν τό έμπέρετε, μπορώμε να έξακολουθήσουμε τον περιπάτο μας.

'Ο αντάραχος έδωσε τη... σιγκατάθεσί του με σοβαρότητα κι' ευγένεια κι' έφυγε.

'Η δυο 'Αμερικανίδες τώρα ήσαν κατεν-νοιασμένες απ' τον όδηγό τους. Κι' όταν τελείωσε ή περιήγησί τους, έβγαλαν και τού έδοσαν ένα... γενναίο πομφουπόφο.

'Ο βασιλεύς τό πήρε, τις ευχαίρησε με πολλές ύποκλίσεις και ύπεροχθή, ότι θα φρόντιζε να έξασφαλίσουν γι' αυτές δυο προσελή-σεις για τον αθριανό χορό. Πραγματικά, ή προσελήσεις εστάλλησαν την έπόμενη στο ξενοδοχείο, όπου έμειναν ή δυο 'Αμερικανίδες, ή όποιες έσπευσαν να πάνε στον βασιλικό χορό.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξι τους, όταν μαρνοιασθήσαν στον βασιλέα και είδαν ότι αυτός ήταν ό πρόθυμος κηπουρός που τ'ε είχε οδηγησης την προηγούμενη σ' όλα τά κατατόπα του κήπου!...

***

Μία μέρα, ό 'Ιωσήφ Πριβά, ένας απ' τους μεγαλειότερους φυ-σιολόγους του μεσαίονος, βρισκόταν ξεπλωμένος στο κρεβάτι του —κατά τη συνήθειά του— κι' έγραφε. Σε κάποια στιγμή όμως, ένας κλέφτης μήτρε έξαρνα μέσα και πλησιάζοντας τό κρεβάτι, ά-κούμπησε τό μαχαίρι του στο στήθος του σοφού και του είπε :

—Τά χρήματά σου ή τή ζωή σου!...

—Τά χρήματά μου; ρώτησε ό Πριβά, με τη μεγαλειότερη ά-ταραξία του κόσμου. Και είνε άνάγκη ν' άνησιγής γι' αυτό; Μέσα στο άριστερό σιγτάρι του γραφείου μου θα τά βρής. Πάρτα, άφορ τό θέλεις. 'Αλλά πρόσεξε, σε παρακαλώ, να μη μου ανακατέηρης τά χειρόγραφα... —'Ο κλέφτης, άφορ πήρε τά χρήματα, έφυγε άνενόχλητος, άρί-νοντας την πόρτα άνοιχτή.

—Κύριε... κύριε!... τού φώναξε τότε ό σοφός.

'Ο κλέφτης έθύοισε πίσω.

—Τί θέλετε;

—Μήπως κατά λάθος μου πήρατε κανένα χειρό-γραφο;

—'Όχι, κύριε.

—Πολύ καλά... Κλείστε όμως, σάς παρακαλώ, την πόρτα, γιατί κρινόνο και αφήστε με να εργασθώ... Στο Κωλό!...

***

Κάποτε, ό Φραγκίσκος ό Α' της Γαλλίας ρώτησε τον Καστελλάν, τον ισχυρό αλκιό του, άν καταγόταν από παλιά οικογένεια ευγενών.

—Πολύ παλιά, Μεγαλειότατε, απάντησε εκείνος.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή κατάγαμα απ' τους γιουίς του Νδε, άλλ' από ποιόν άκριβώς, δεν ξέρω, απάντησε ό ευφηής αλ-λικός.

